

Weg van alles
De weg wijst zichzelf

Benjamin Riedewald

Inhoudsopgave

- Hoofdstuk 1: Het huis van glas
- Hoofdstuk 2: Een dag als alle andere
- Hoofdstuk 3: De stem van de stilte
- Hoofdstuk 4: De lessen die niet op het rooster staan
- Hoofdstuk 5: De man met de gitaar
- Hoofdstuk 6: De breuklijn
- Hoofdstuk 7: Vertrouwelijke grond
- Hoofdstuk 8: De stilte voor de sprong
- Hoofdstuk 9: Brieven aan de stilte
- Hoofdstuk 10: Onderweg naar de horizon
- Hoofdstuk 11: De grens en de woestijn
- Hoofdstuk 12: Wortels in het zand
- Hoofdstuk 13: De oproep van de bergen
- Hoofdstuk 14: Echo's in de stilte
- Hoofdstuk 15: De adem van de hoogte
- Hoofdstuk 16: Woestijn van spiegelingen
- Hoofdstuk 17: De winden van de oase
- Hoofdstuk 18: Brieven aan het verleden
- Hoofdstuk 19: De stem van de berg
- Hoofdstuk 20: Het oog van de storm
- Hoofdstuk 21: De diepe weg naar Palenque
- Hoofdstuk 22: De stille bergen van San Cristobal
- Hoofdstuk 23: De echo van de stilte
- Hoofdstuk 24: De weg naar Oaxaca
- Hoofdstuk 25: Terug naar binnen
- Hoofdstuk 26: De terugkeer

Hoofdstuk 1: Het Huis van Glas

De zon viel als vloeibaar goud door de hoge ramen van het huis aan de rand van Ann Arbor, Michigan. Het huis leek op een architectonisch meesterwerk, strak in lijnen en glanzend als een museum, met witte muren, zwarte lederen banken en marmeren vloeren die klonken onder iedere voetstap. Het was het huis waarin David Monroe was opgegroeid. Hij kende iedere hoek, iedere kamer, en toch voelde het nog steeds alsof hij er slechts op bezoek was.

David was de jongste telg van een invloedrijke familie. Zijn vader, Richard Monroe, was een man die deuren opende met een handdruk en een glimlach. Hij was CEO van een toonaangevend bouwbedrijf dat prestigieuze projecten door heel Noord-Amerika onder zijn naam had staan.

Richard geloofde in controle, in overzicht en beheersing. Elk gesprek met hem voelde als een onderhandeling. Zelfs thuis droeg hij maatpakken, en als hij sprak, was het alsof hij een raad van bestuur toesprak.

Zijn moeder, Catherine Monroe, kwam uit een oude oostkustfamilie. Zij was de stille kracht achter veel van Richards zakelijke successen – een voormalig financieel adviseur die haar carrière had opgegeven voor het gezin, maar nog steeds het huishoudbudget beheerde alsof het een beursfonds betrof. Ze hield van orde, elegantie en discretie. Hun huis was gevuld met kunstwerken uit galerieën, antieke tapijten, en porselein dat nooit werd gebruikt. Het was een plek waar stilte en perfectie elkaar ontmoetten.

David had één zus: Ellie. Vijf jaar ouder, maar altijd zijn bondgenoot geweest in een wereld die draaide om prestaties en imago. Waar David zich onzichtbaar voelde in zijn ouders' wereld, was Ellie degene die zijn stiltes vulde met gesprekken, zijn onzekerheden ontleedde met begrip. Ze werkte als illustratrice, iets dat hun ouders stilzwijgend als "onpraktisch" bestempelden. Ze woonde in Chicago, ver weg genoeg om haar eigen leven te leiden, maar dichtbij genoeg om regelmatig naar David te rijden voor een wandeling door het park of een lange lunch.

David zelf was een kind dat alles had, maar zich zelden werkelijk gezien voelde. Hij had een voorliefde voor boeken die verder reikten dan de colleges die hij moest volgen: filosofie, poëzie, biografieën van mensen die kozen voor eenvoud boven bezit. Hij hield van muziek – vooral oude bluesplaten die hij op rommelmarkten vond – en speelde gitaar in stilte op zijn kamer wanneer de avonden in het huis te zwaar aanvoelden. Zijn kamer was het enige in het huis dat kleur had: posters van Miles Davis en Dylan, een wand vol met boeken, en het uitzicht op een kleine tuin waar hij als kind fortentjes bouwde tussen de heggen. In de kast hing een garderobe van designkleding, gekregen of aangeschaft onder subtiele druk van zijn ouders. Toch voelde hij zich het meest zichzelf in een verwassen jeans en een flanellen overhemd. Zijn dagen waren strak geordend. Opstaan om zes uur, hardlopen, douchen, ontbijt met een smoothie die zijn moeder had samengesteld op basis van een dieetboek.

Vervolgens college, studiegroep, bibliotheek.
Avondeten met zijn ouders als ze thuis waren –
gesprekken over de beurs, politieke
ontwikkelingen, het belang van netwerkborrels.

Daarna huiswerk, vaak tot middernacht.
In zijn derde studiejaar kreeg hij een vriendin,
Claire. Ze studeerde journalistiek en had een
lach die zelfs de koudste collegezaal opwarmde.
Ze hield van spontaniteit, van nachtwandelingen
en vuurtjes op het strand. David was oprecht
gelukkig met haar, voor het eerst echt. Maar het
hield geen stand. Ze zei ooit: "Je leeft in een
wereld die niet de jouwe is, David. Je speelt een
rol. Maar ik weet dat daaronder iemand anders
zit. Iemand echter."

Toen ze vertrok – een half jaar later, stage in New
York – schreef ze hem nog één brief. Daarin
stond slechts: "Wanneer je jezelf vindt, kom dan
zoeken naar mij. Niet eerder." David las die brief
vaak. Hij bewaarde haar in het notitieboek dat hij
altijd bij zich droeg, samen met gedachten die hij
nergens kwijt kon.

En iedere keer dat hij zijn vader hoorde praten
over carrière en zijn moeder over investeringen,
voelde hij die brief branden in zijn jaszak.
Het was een bestaan dat van buitenaf perfect
leek. Maar onder de oppervlakte broeide iets.
Iets wat hij nog niet durfde te benoemen.

Hoofdstuk 2: Een Dag als Alle Andere

De wekker ging om exact zes uur. Niet het schelle piepen van een ouderwets alarm, maar een subtiel getril op zijn pols. Een cadeau van zijn vader – een slimme horloge met functies waar David zelden gebruik van maakte. Toch droeg hij het, uit beleefdheid misschien, of uit gewoonte.

Hij stond op, strekte zich langzaam uit en liep naar de badkamer, waar het marmeren aanrecht koud aanvoelde onder zijn vingertoppen.

Na een korte douche – koud, zoals hij zichzelf had aangeleerd, om 'de geest scherp te houden' – trok hij zijn sportkleren aan en liep in de vroege ochtendmist naar het park een paar straten verder. Hardlopen was een ritueel geworden. Niet uit liefde voor sport, maar uit noodzaak. Het gaf hem een gevoel van controle, van richting. De lanen waren stil, bedekt met het eerste blad van de herfst. Elke stap was mechanisch, elke ademhaling telde hij mee.

Terug thuis stond zijn moeder al in de keuken. Ze was altijd vroeg wakker. Zonder op te kijken van haar tablet schoof ze hem een glas groene smoothie toe, samen met een klein bakje supplementen. "Je moet scherp blijven deze maand," zei ze, haar ogen gericht op een artikel over beursbewegingen. "Ze komen van dat kantoor in New York nog deze week langs voor een kennismaking. Belangrijk om een goede indruk te maken."

David knikte zwijgend, nam een slok van de bitter smakende drank, en voelde de gebruikelijke weerstand in zijn maag opkomen. Hij zei niets. Ze sprak ook niet verder. Dat was hun dynamiek: functioneel, efficiënt, geruisloos. De dag aan de universiteit verliep zoals altijd. Professoren die hun colleges gaven met een mengeling van passie en uitputting, studenten die ja-knikten terwijl ze stiekem hun schermen verversten. David zat vooraan, maakte aantekeningen met keurige blokletters. Hij wist hoe hij indruk moest maken. Toch voelde hij zich voortdurend alsof hij buiten het raam wilde kijken.

Alsof iets daarbuiten meer waarheid bevatte dan alles wat hier binnen werd onderwezen. Tijdens de lunch zat hij alleen op een bankje aan de rand van de campus. Zijn boterhammen – volkoren, zorgvuldig verpakt – bleven onaangeroerd in hun folie. Hij bladerde door zijn notitieboek. Tussen de juridische termen en schema's stonden woorden die hij zichzelf nauwelijks hardop durfde toe te fluisteren: leegte, wanhoop, vlucht. Hij sloot het boek snel toen een medestudent langsliep.

's Middags zat hij in de bibliotheek, zogenaamd om een essay af te maken. In werkelijkheid keek hij minutenlang naar een kaart van Noord-Amerika op een oude wereldbol. Zijn vinger gleed langs de kust van Californië, zuidwaarts richting Baja, Mexico. Hij had er nog nooit voet gezet. Maar de naam alleen al klonk als belofte.

Thuis was het stil die avond. Zijn vader was in Toronto voor een investeringsgesprek, zijn moeder bij een diner voor een kunststichting.

Alleen aan de grote, glanzende keukentafel voelde David de leegte zwaarder dan anders.